

Teza: status pokrzywdzonego w postępowaniu dyscyplinarnym

Przepis art. 68 ust. 5 ustawy o radcach prawnych definiuje pokrzywdzonego jako osobę, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone postępowaniem radycy prawnego lub aplikanta radcowskiego. Odwołanie wniesione przez osobę nie mającą statusu pokrzywdzonego należy pozostawić w aktach sprawy bez rozpoznania.

Sygn. akt: WO-83/18

POSTANOWIENIE

z dnia 13 marca 2019r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie :

Przewodniczący S WSD Piotr Dragon

Sędziowie: S WSD Małgorzata Sajdak, S WSD Iwona Zielezińska - sprawozdawca

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Magdaleny Szczęśniak po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2019r. w Warszawie na posiedzeniu

sprawy zażalenia E. M. i S. M. reprezentowanych przez adwokata P. A. na postanowienie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 21.09.2018r. o pozostawieniu bez rozpoznania odwołania w zakresie dotyczącym punktu 1.1) i II. 1) orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Białymstoku z dnia 15 stycznia 2018 sygn. OSD 22/2016

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 roku, Nr 123, poz. 1059 z późn. zm. - dalej: u.r.p.) oraz art. 70⁶ ust. 2 u. r. p.

postanawia:

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych.
2. kosztami postępowania odwoławczego w zryczałtowanej kwocie 1200,00 zł (słownie złotych: jeden tysiąc dwieście) przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

WO-83/18

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Białymstoku orzeczeniem z dnia 15 stycznia 2018 sygn. OSD 22/2016 w pkt. I. 1 uznał obwinionego M. S. (3) niewinnym tego, że wykonując zawód radcy prawnego dopuścił do naruszenia zasad wykonywania zawodu poprzez ukrywanie składników majątkowych Henex Poland Trade Spółka z o.o. zagrożonych zajęciem, celem udaremnienia zaspokojenia wierzyciela, tj. BioHENEX s.r.o. z siedzibą w Petrovice u Karvine (Czechy), na mocy prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 17 lipca 2013 roku Sądu Okręgowego w Warszawie XVI Wydział Gospodarczy Sygn. akt XVI GNc 566/13 zaopatrzonego klauzulą wykonalności z dnia 3 grudnia 2013 roku oraz w pkt II. i uznał, że w zakresie zarzutów sformułowanych w pkt 1 i 3 wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 14 czerwca 2016r. tj: braku zwrotu przekazanych w dniu 28 maja 2012 roku przez spółkę BioHENEX s.r.o. z siedzibą w Petrovice u Karvine (Czechy) urządzenia MedicHarmonie o numerze 2009-11 SN 0017, Sestava TRD Scan: 9/3-2012 (sonda 2008/04 SN TH-S-002; Pristroj 2008-04 SN TH-LT- 002 Reg. 4194f53a-08f7-4131-bceb2fb7336ec77f) oraz Mini Medic 2000 Gi -Bio, celem wykonania testów na okres dwóch tygodni liczony od dnia 01 czerwca 2012 roku, zgodnie z art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych ustała

karalność obu przewinień, i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kodeksu postępowania karnego postępowanie w tym zakresie umorzył.

Odwołaniem z dnia 23.02.2018r. działający z umocowania S. M. i E. M. adwokat P. A. zaskarżył powyższe orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w całości. Postanowieniem z dnia 21.09.2019r. Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych postanowił pozostawić bez rozpoznania odwołanie S. M. i E. M. reprezentowanych przez adwokata P. A. w zakresie dotyczącym punktu 1.1) i II. 1) orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Białymstoku z dnia 15 stycznia 2018 sygn. OSD 22/2016 z uwagi na wniesie środka odwoławczego przez nieuprawnioną osobę tj. adwokata P. A. jako pełnomocnika S. M. i E. M..

Na powyższe postanowienie zażalenie do innego równorzędnego składu Sąd odwoławczy wniósł P. A. reprezentujący S. M. i E. M.. W zażaleniu pełnomocnik Skarżących zarzuca zaskarżonemu postanowieniu:

- w oparciu o przepis art. 438 pkt. 1 k.p.k. - obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 68 § 1 oraz art. 68 § 5 ustawy o radcach prawnych poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż E. M. i S. M. nie pozostają osobami, których dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone postępowaniem radcy prawnego M. S. (4), a tym samym na błędnym przyjęciu, że w/w osoby nie występują w sprawie w charakterze pokrzywdzonych, w oparciu o przepis art. 438 pkt. 3 k.p.k. — błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że E. M. i S. M. nie pozostają osobami, których dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone postępowaniem radcy prawnego M. S. (4), co doprowadziło do nierozpoznania istoty sprawy przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny, podczas gdy prawidłowe ustalenie stanu faktycznego winno prowadzić do wniosku, iż obwiniony radca prawny M. S. (4) swoim postępowaniem naruszył dobra prawne E. M. i S. M. vej.

Skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy organowi prowadzącemu postępowanie do ponownego rozpatrzenia celem rozpoznania istoty sprawy wskazanej w odwołaniu od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Białymstoku z dnia 15 stycznia 2018 roku sygn. akt OSD 22/2016.

Uzasadniając swoje zarzuty Skarżący podnieśli, że osobami, których dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone postępowaniem radcy prawnego M. S. (4) pozostają osoby fizyczne, tj. E. M. i S. M., z uwagi na to, że E. M. był jedynym wspólnikiem i jedynym członkiem Zarządu Spółki Heidelberger Therapie s.r.o. (wcześniej BioHENEX s.r.o.). Dlatego też zdaniem Skarżących, to bezpośrednio dobro prawne Pana E. M. zostało naruszone poprzez zachowanie radcy prawnego.

Rozpatrując przedmiotowe zażalenie Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zarzut naruszenia przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny, orzekający w innym składzie, przepisu art. 68 ust. 1 i ust. 5 ustawy o radcach prawnych poprzez uznanie, że S. M. i E. M. nie są osobami pokrzywdzonymi działaniami radcy prawnego M. S. (4) nie jest uzasadniony.

Przepis art. 68 ust. 1 ustawy o radcach prawnych określa strony postępowania dyscyplinarnego w dochodzeniu oraz w postępowaniu przed sądem dyscyplinarnym, natomiast ust. 5 tego artykułu definiuje pojęcie pokrzywdzonego, jako osobę, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone postępowaniem radcy prawnego lub aplikanta radcowskiego określonym w art. 64.

Status pokrzywdzonego należy zatem badać przez pryzmat konkretnych zarzutów stawianych obwinionemu radcy prawnemu oraz w kontekście bezpośredniości naruszonego dobra prawnego danej osoby czy to fizycznej, czy prawnej. Obwinionemu M. S. (3) zarzucano między innymi, ukrywanie składników majątkowych Henex Poland Trade Spółka z o.o. zagrożonych zajęciem, celem udaremnienia zaspokojenia wierzyciela, tj. BioHENEX s.r.o. obecnie Heidelberger

Therapie s.r.o , oraz nie zwrócenie przekazanych w dniu 28 maja 2012 roku przez spółkę BioHENEX s.r.o. urządzeń celem wykonania testów na okres dwóch tygodni. Urządzenia te na mocy umowy sprzedaży i cesji wierzytelności nabyła Henex Poland Trade Spółka z o.o.

Z uwagi na przyjętą w prawie konstrukcję prawną spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jako osoby prawnej, spółka taka jest podmiotem odrębnym od wspólników, jej założycieli oraz osób trzecich. Działa to zarówno w jej stosunkach wewnętrznych, jak i zewnętrznych – wobec osób trzecich.

Bez znaczenia dla oceny odrębności spółki pozostaje to, że w spółce występuje jeden wspólnik, który jest też jedynym zarządzającym.

Ze stawianych obwinionemu zarzutów wynika, że dobrem, które zostało bezpośrednio naruszone jest dobro prawne Henex Poland Trade Spółka z o.o. i BioHENEX s.r.o. obecnie Heidelberger Therapie s.r.o, a nie dobro prawne E. M. i S. M., którzy są jedynie udziałowcami i zarządzającymi tymi osobami prawnymi.

Słusznie zatem uznał Wyższy Sąd Dyscyplinarny, że odwołanie wniosła nieuprawniona osoba, bowiem umocowanie adwokata P. A. pochodziło nie od podmiotów, których dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone działaniem obwinionego, a od osób fizycznych, których dobra nie zostały zgodnie z definicją pokrzywdzonego zawartą w art. 68 ust. 5 ustawy o radcach prawnych w sposób bezpośredni naruszone.

Z powyższych względów również zarzut naruszenia przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny przepisu art. 438 pkt. 3 k.p.k. polegający zdaniem Skarżącego na błędzie w ustaleniach faktycznych prowadzącym do przyjęcia, że dobra osób udzielających umocowania adwokatowi P. A. tj. S. M. i E. M. nie zostały bezpośrednio naruszone i poprzez to nierozpoznanie istoty sprawy nie zasługuje na uwzględnienie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny, w ocenie innego składu orzekającego, prawidłowo ustalił stan faktyczny stanowiący podstawę rozstrzygnięcia w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w szczególności treści zarzutów stawianych obwinionemu oraz dokumentu pełnomocnictwa, z którego jednoznacznie wynika, że pełnomocnictwo pochodzi od osób fizycznych a nie od osób prawnych, których dobra prawne zostały bezpośrednio naruszone i prawidłowo

rozpoznał istotę sprawy.

Biorąc powyższe pod uwagę postanowiono jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych.